

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
недільях і святах.

БУЖОВІНА

Редакция і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата
10 ар.

Від Вислока аж по Дон — Русин всюди автохтон!

Знаємо на Буковині Русинів, родом з Галичини, котрі ту живуть уже десять і двадцять літ, ту мають свої посади і родини і ту певно спічнуть на віки в могилах, а проте они до нинішнього дня не заакліматизували ся, не запустили коріне в буковинську землю, они живуть і думають по галицки, а Буковина їх не обходить, хіба о стілько, о скілько дає їм хліб. Зійти ся з такими людьми і поговорити, то чудувати ся треба, який у них вузенький патріотизм. Що наші буковинські діятелі дють, чим журять ся і чим радують ся, все те їх не обходить; они думками живуть в Галичині займають ся Романчуком і опозицією, нарікають на Барвінського і Вахнянина — і що найчуднійше міряють наші відносини галицкими, через що їх осуд звичайно не справедливий. З таких людей ані ми, ані галицкі Русини не мають користі. Ту, де могли би щось робити для народу, нічого не роблять, бо не хочуть: а для Галичан з них користі нема, бо їх там, нема. Через те в результаті ніхто з них не має користі; они живуть для себе, певні того, що до них ніхто не може мати ніяких претенсій. Перед Галичанами можуть нарікати на свою гірку долю, що їх запроторила на Буковину, а перед Буковинцями можуть свою бездільність оправдувати тим, що серцем і душею живуть в Галичині. На кождий випадок ті мотиви хоч патріотичні а дуже вигідні...

В галицкій-Руси, в тій — як на наші українсько-руські бідні відносини — найліпше заговораній рускій землі найдемо таких узкоглядних руских патріотів тисячами. У них Русь то трикутник землі поміж містами Перемишль, Тернопіль і Коломия; на заході Сян, на сході Збруч, а на полудни Прут. Дальше Русинів не

хотять знати. І справді, знають їх так мало, що як часом заговорять н. пр. про буковинську Русь, як зміряють її своїм галицким метром, то очевидно вийде карикатура. Року 1895. і 1896., коли *Буковина* стала частійше виходити, Галичани мали нераз нагоду пописати ся таким знанем наших відносин... Або їм в *Дняль* змалював нас „по галицки“ такий Буковинець, що ту жие а Буковинцем не є, або й само *Дняль* одягнуло нас в за довгу партійну гардеробу галицку, через що ми ніколи не могли виглядати в очах Галичан по людски.

Ще як би галицко-руські часописи так очевидно не старали ся псєвити ся на сьвіт все з одностаїною міною на лиці, від кількох літ грізно-надутою; як би редактори їх дозволяли часом у своїх часописах сказати слово і такому Русинови, що не може влізти ся в їх партійну шудлядку, то загал Русинів помалу виробив би собі справедливий і широкій погляд на справи цілої Руси, і сеї, що за Збручем, і тої, що за Прутом, і третьої, за Карпатами. Тимчасом такого стараня в Галичині ми не бачимо; на всіх посправляли там партійні, вузькі уніформи, поприбивали їм партійні печатки на чолі; замкнули галицку Русь своїм власним кордоном (одні радикали того не чинять) — і долею других руских земель майже не журять ся.

На тім ми багато втратили і тратимо.

Возьмім: так близько Галичини є угорська Русь, пів мільона Русинів, два рази тільки, що на Буковині. Як би галицкі Русини що у себе дома тратили і тратять тільки сили і добра через Поляків, були вже давнійше зглянули ся на угорську Русь, були заняли ся нею (а Поляки були би їм не бороздили, бо їх там нема; Мадяри-ж по нинішній день не знають, кого мають у своїм краю, чи Русинів чи Москалів, і що з ними зробити), — як би, кажемо, були посвятили частину своєї праці для угорської Руси, то нині мали би ми в Угорщині одну свою провінцію, котра надолужувала би нам страти в Галичині. Тимчасом в Галичині інтере-

сували ся доси угорськими Русинами подібно, як далекими Канадійськими Русинами, котрим через море руку тяжше подати, як через тунелі, пробиті в Карпатських горах. Аж остатніми часами оди ни ці зпоміж галицких Русинів онамятали ся, зміркували, що угорскі Русини нам би придали ся, і як можуть, помагають їм. Та чи се не за пізно?

З другої сторони — як виходить хоч би зі знаних дописей в *Буковині* — і на угорскій Руси маємо таких провінціоанальних патріотів, котрих ані суди Боже витягнути на зеленій Бєскід, щоби їм на півночи показати широкую галицку землю руску; они Галичини не хотять знати і они з Галичини не думають нічого приймати: самі собі становлять сьвіт, а що той сьвіт вузенький, непривітний, дикий, як їх гори в зимі, їм байдуже.

А що вже на Україні — там таких патріотів найдемо тисячами! Сумують, що їм кайданами ноги повязали і великі суть у своїм смутку; та щоб горді невільники здавали ся ще й своєрідними філософами, що о жите не стоять, самі собі ще й руки кують, аби нікому не могли їх подати, навіть своїм вільним братам. Крім незначних громадок Українців на тій великій і широкій Україні, тій землі, на котру австрійскі-Русини покладають такі великі надії, нема ніякого хісна нашому народови; вже там шаблї поржавіли, мушкети без курків, і вже серце козацьке лякає ся всіх — а найбільш самого себе. Не відчувають бувишї козаки потреби показати свій козацький хист хоч в який небудь спосіб; згадують зі слезами минувшину і замикають ся на три замки. Вільно їм було в свій час брати *Зорю* з Галичини, брало їх ледви щось 500; вільно їм було тепер складати гроші на памятник Котляревському в Полтаві, не зложили за кілька літ і 10.000 рублів. (А Поляки російскі кілька вже зібрали за такий короткий час на памятник Міцкевичови в Москві!) І так мабуть у веім.

58)

ЗАЛІСЄ.

Повість
ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

Ковальські уважали его женихом, не відповідним для своєї доньки, видали її за Порубского, а его обидили відмовою. Він то перетерпів, другої панни не глядав, аж Маня заступила ему дорогу. Не старав ся він її собі зискати, не дбав дуже о її ласку, поважав її, бо є за що, але думки не мав її любити, її брати. Сама вела розмови так, що годі було не зміркувати з того її прихильности до Славка; він то мусів оцінити, мусів її за се поважати, мусів її любити як сестру, бо за прихильність годі відплачувати ся байдужністю. Але ся друга любов чи була така як та перша до Стефки? —

Стійний годинник вибив помалу дванайцятую годину. Славко перевернув ся на другий бік, отворив очи, глянув по темній комнаті, не побачив нічого, і знов замкнув очи. Ах! коби вже раз заснути! А то слує ся по голові Бог знає що! І коли-б хоч

з того був який хосен!... Але заснути проте не міг.

Чи любив він Маню так як Стефку?... Ет, пусте! Любив чи не любив, але жадної не взяв. А чому не взяв? Раз Ковальські не схотіли, другий раз Заборовекі не хочуть. А коли они не хочуть, то нехай їх Бог милує; Славко на-стілько цінить себе, що о таку ласку не стоїть. Покаже їм всім, що ему на женитьбі зовсім не залежить, не дасть себе обиджати і понижати. —

От подурив ся ще раз в дівчині — вже послідний раз в житю — і досить того! Є ще на сьвіті иньші цілі, для котрих не шкода й жите посвятили. Є родина, є Залісе...

Коли-б так можна в Залісею остати ся! думав собі Славко. Вже село пізнав потроха, тепер би можна почати роботу. —

На ціле жите. —

В дворі Маня, его бувша любка, а на приходстві він, Ярослав Левіцький, сотрудник батька. —

Батько хорий — чотири сестри не-обезпечені — бабуся, мати — ах, Боже, яке то жите! —

На другий день Славко пішов до голяря, казав обголити собі вуса і бороду, подивив ся в зеркало, засьміяв ся сам із себе, бо так змінив ся відразу, і вернув ся до сестри. Переодягнув ся в реверенду і вийшов в місто за орудками. Мав діло і до конєстории. Ішов певним ходом, рад у душі, що вже раз ріпив ся, що чинити. Нині мав зголосити ся до висьвячення і мав заменкати в „прєсвитерії“ у сьв. Юра на який місяць або й більше, поки не випустять на волю.

В міскім городі стрітив Заборовского і поздоровив его. Дідич здивував ся, станув, засьміяв ся і поглядом здержав Славка.

— А най же вас — каже — качка копне! Та я вас ледви пізнав! Так змінили ся! Що-ж ви задумете чинити?

— Висьвячувати ся.

— Безженним?

— Безженним.

— Гм... задумав ся Заборовекій. —

То є мудра постанова і zarazом глупа.

— Як все на сьвіті — доповів Славко.

— І то правда — признав Заборовекій. — А не будете пізнійше жалувати свого поступку?

Вичисляють нам часом Українці, кілька они крім праці дали гроший на наші видавництва в Галичині. Певна річ, ті гроші для нас великі і не пішли на марне, але як на 20-мільйонну Україну ся поміч просто милостиня для старця. Три мільйони галицьких Русинів що-року на розвій народний видають більше, ніж Українці зложать за десять літ, а між нашими Русинами багатирів на пальцях одної руки почислиш. Що коштували нас тільки самі остатні вибори до ради державної!...

Так ото і на Україні могли би наші Українці далеко більше зробити, як би хотіли, і пам'ятали, що за кордоном їх земляки всіх сил добувають з себе, аби дійти до сеї мети, яка Українцям законами заборонена. А так що? гірше ката свої діти матір розпинають.

Як широка Україна-Русь, так всюди нема в нас почуття спільности, нема зносин, нема широкої спільної помочи, нема свідомости, що не тільки світа, що в вікні. Коли Українцями в Золотоноші або в Кобеляках цензура не позволить видати книжку, так він уже опускає руки і всю Україну вважає за пропащу. Думками не сягне в той час, коли нарід буде вольний, — засьпіває лебедину пісню: „Ой не гаразд, Запорожці, не гаразд вчинили“, — а там і замовкне на віки.

На другий рік ми будемо обходити 100-літній ювілей свого відродження. Крім того маємо ще кілька інших ювілеїв. Всі разом повинні би через цілий 1898ий рік ворухити Русинів як найбільше. Коли сей рік навчить усіх Українців-Русинів, що від Вислока аж по Дон Русини всіди автохтон, що кождому з нас повинна бути дорогою кожда земля руска, що всі ми спільно повинні собі помагати, то більшої користи від того року не можемо й жадати. Чи буде так?

Spectator.

Дністер.

П'яті загальні збори товариства взаємних обезпечень „Дністер“ і перші загальні збори товариства взаємного кредиту „Дністер“.

Дня 12. мая по полудни відбули ся у Львові в сали Народного Дому п'яті загальні збори товариства взаємних обезпечень „Дністер“. На тих зборах явило ся 64 членів, управнених до голосованя. Збори відкрив президент Ради надзираючої п. Василь Нагірний короткою а широкою промовою, в котрій підніс хорощий розвій „Дністера“ і подякував рускій публиці, а передовсім

— Не знаю; годі знати. Здає ся, часом буду, а часом ні.

— Гм... А де думаєте осісти?

— В Залісю. Хочу батька виручити.

— Се добре... Навіть дуже добре. Для мене, для села, для вашої родини... се гарно з вашої сторони... Лише...

— Лише що?

— Ну, байка! І се уладить ся... говорив дідич як би сам до себе.

— Що таке? питав ся Славко цікаво.

Але дідич не сказав. Славко здогадував ся, що дідич мав певно на думці свою доньку. Прийшла ему охота поперечати ся з ним, чому его обидив тоді на двірці, але розважив і дав спокій. Він же батько Мані, не ворог їй, не хоче бути ворогом і ему, так нехай вся пригода помалу забуває ся. Заборовский розмовляв ще добру хвилю зі Славком, і так очевидно прихильно, як би хотів дякувати ему, що дав Мані спокій, і як би притім не дивувався ні ему ні своїй донці.

Розійшли ся. Славко дивувався сам собі, що був такий спокійний. Як нині рано обголив вуси і одягнув ся в реверенду, щоби

всім трьом ординариям епископским за підписом „Дністера“. Відтак директори др. Д. Савчак і др. Яр. Кулачковский відчитали і пояснили справоздане з діяльности товариства і замкнене рахунків за 4-ий рік адміністраційний 1896. З сего справозданя наводимо слідуєчі найважніші дати:

1) В році 1896 було всіх обезпечень важних 39.303 на суму 22,349.898 зр. обезпеченої вартости з премією 185.233 зр. 10 кр.

2) В порівнаню з роком 1896 було більше о 7.414 поліс на 3,931.640 зр. обезпеченої вартости і узискано більшу премію о 31.788 зр. 90 кр.

3) Товариство позискало в році 1896 обезпеченя в нових 164 місцевостях, отже мало обезпеченя в 2.574 громадах, котрі розділяють ся на 58 повітів в Галичині і на 7 повітів Буковини.

4) „Дністер“ мав в р. 1896-ім 433 шкід, котрі приключили ся при 213 пожарах, в 182 місцевостях і в 48 повітах. Сума всіх тих шкід разом з коштами ліквідаційними виносила 124,971 зр.

5) Загалом в 4 літах істнованя товариства виплачено вже 1.175 відшкодовань в сумі 308.687 зр. 59 кр., а агенти „Дністера“ заробили титулом провізії в тих 4 літах хорощу суму, бо вже 40.327 зр. 39 кр.

6) Фонд резервний зріс до кінця р. 1896 до суми 55.269 зр. 61 кр., отже перевищив уже суму капіталу основного, що виносить квоту 50.000 зр. Факт сей, в звязи з доконаним відписанем (амортизацією) прочих коштів засновання і організації товариства, становить важний крок в розвою товариства, бо по мысли закона і статута буде можна вже від слідуєчого року обертати щорічні надвшки на сплату капіталу основного 50.000 зр., а по его сплаченю на звороті для членів.

З сего справозданя збори були зовсім задоволені, бо з него показало ся наглядно, що „Дністер“ розвиває ся правильно і постійно, що справи товариства ведуть ся солідно та розумно і що „Дністер“ ддятого позискав уже собі в широких кругах нашої суєспільности повне довіре. Его ціле діловодство, совітність і точність в полагодженю всіх справ асекураційних ворожать, що „Дністер“ що-раз більше буде розвивати ся і повинен мати свѣтлу будучність. — Веї наради вели ся дуже поважно і з кождого слова плила лише щира прихильність для товариства.

Безпосередно по тих зборах відбули ся перші загальні збори товариства взаємного кредиту „Дністер“. З предложеного справозданя за рік адміністраційний за час від 1. липня 1895

до 31. грудня 1896 довідуємо ся, що до товариства приступило в тім часі 489 членів з 525 уділами по 50 корон. Найбільше число членів, бо 388 або близько 80%, становлять господарі-хлібороби на декларовані уділи в висоті 29.998 корон 46 сотиків. Фонд резервний з вписового від членів виносить 978 корон, а цілий фонд власний з вписового і уділів членів виносив з днем 31. грудня 1896 р. 19.976 корон 46 сотиків. Вкладки вложені до обороту виносили в першій році адміністраційнім 124.193 корон 63 сотики. Стопа процентова від вкладок є 5%. Товариство уділило в першій році адміністраційнім на скрипта довжні і векселі 471 позичок на загальну суму 169.405 корон. З того сплачено вже до кінця року 1896 суму 37.569 кор. 28 сотиків, а прочих 131.835 корон 74 сот. позістало до дальшої сплати після умовлених рат. Процент від позичок виносить 6% і 1% провізії на кошти адміністрації. Чистий зиск виносить 989 кор. 31 сот.

Справоздане се прийняли загальні збори до затверджуючої відомости. Товариство взаємного кредиту „Дністер“, як то з повисшого справозданя виходить, розвиває ся також дуже хорощо, зробило вже нашим хліборобам велику прислугу, а коли з часом ще більше розвине ся, зможе їм принести ще більшу користь, бо визволить їх з рук лихварів жидівських. Хто би хотів подрібніше довідати ся о тих двох дуже важних руских товариствах у Львові, нехай удасть ся до агентів „Дністера“, котрі їм всяких потрібних пояснень радо уділять.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 23-го мая 1897.

О. Іляріон Филинович, архимандрит-митрофор іменованій від цїсаря радником православної консисторії і протопресвитером архикатедральної церкви в Чернівцях. Нове іменоване витаємо з радістю, бо оно упало на чоловіка, що на него заслужив вповні свѣтлимими прикметами серця і ума.

З Садагури довідуємо ся, що виключна заслуга того, що в тамошній народній школі задержано руску мову викладову, належить ся о. Микитовичови. Хотяй ми не завжди могли прихильно відносити ся до того панотця, підносимо виступлене о. Микитовича в садагурській місцевій раді шкільній за правами рускої мови тим радше, бо видко о. Микитович порозумів нас, що наші закиди не доторкали ся его особи, тіль-

— А я що йно дві неділі тому оженив ся!

— І розлучили вас! То прикро... На цілий місяць. Я вже три місяці тому, як справив весіле! Вже випумів...

— Отче Левіцький! Та бо шануйте свій стан і держіть з нами! Правда, що ви, сасебс, можете колись бути нашим єпископом, але поки-що випийте з нами!

Занесли ему пиво аж до ліжка. Славко встав.

— Журите ся, що жінки не найшли собі? Не журіть ся, менше клопоту. Моя мене вже раз висварила. Остро бере ся.

— А моя як зварила раз клюски, то можна було ними скрині ліпити, як столярским каруком.

— А моя — говорив третій, що женив ся тому дві неділі, — вже мені пригадає, як я раз на празнику дав їй петрушку продавати. Не забула мені.

Славко присів ся до товаришів, закутив і став сам жартувати.

(Дальше буде.)

пити до свѣ. Юра, так від того часу немов забув цілу пригоду з Манею, а навіть не бажав собі бачити ся з нею. Бо і що-ж би мав з нею говорити? Всяка любов по якімсь часі збирає ся в однім питаню: „Поберемо ся, чи ні?“ Коли можна побрати ся, то можна ще якийсь час по давньому любити ся, бавити ся мріями і надіями; коли-ж годі, то що найменше не розумно мучити себе і єї.

Славкови здавало ся се таким ясеним, що й не думав над тим — в перших днях. Перенїс ся спокійно до пресвитерки в свѣ. Юрі і ждав на висвѣчене. Було їх там разом чотири питомці, що мали висвѣчувати ся, всі крім Славка жонаті.

По першій посвѣченю на субдиякона в неділю вечером Славкові товариші пили пиво, а він лежав не роздягнений на ліжку і думав.

— Отче Левіцький, вставайте до компанії! Що ви так думки думаєте! — відзивали ся товариші.

Левіцький не хотів пити пива; слухав розмови молодих субдияконів.

— Ех! коби ту наші жінки були!

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

має на складі отсі свої виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за річник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА,“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чемних діточок.“

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки,“ а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT, Jahresausweis і Шкільні повідомленя (Schulnachrichten)

є на складі

в друкарні „Рускої Ради.“

Просимо о замовленя.

„Дністер“

Товариство взаїмних обезпечень

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, обезпечає будинки, скот, господарські знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкідливих вогнів за можливо найнижшою оплатою.

Дністер розпочав пятий рік своєї діяльності. Фонди „Дністра“ після закінченя рахункових з днем 31-го грудня 1896 вносять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервовий 54731 зр. 04 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодовань в сумі 309.147 зр. 69 кр.

На житє можна обезпечати ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористнійші услівя і видає полїси і квїти в руских язїцї.

Зголошеня о удїленє агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовського.

За редакцію відповїдає Осип Маковей.

Із Найвисшого приказу

Его ціс. і кор. Апостольского Величества

устроює ц. к. дирекция льотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРІЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“

в Чернівцях.

Ся льотерія обнимає **7816** виграних в готівці,
поділених на

148 виграних головних із **3834** попередними і **3834** слїдуючими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. ринських а. в.

Тягненє послїдує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоїть 2 зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрация „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерійних урядах, у всіх льотерійних коллектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, поштових і телеграфічних, в конторах виміни, в урядах стаций желїзничих і др.

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу средно-европейского.

відходять з Чернівців					приходять до Чернівців							
до Неполоківців, Снятина, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025	з Відня, Львова, Снятина, Неполоківців.	1128	320	757	811	610	
до Глибоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	1148	351	832	—	635	з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глибокої	—	809	1212	350	1000	
до Садагури, Бояна, Новоселиці	645	430	—	—	—	з Новоселиці, Бояна, Садагури	—	1113	950	—	—	
з Глибоки					до Глибоки							
до Карапчева, Сторожинця, Бергомету, Межибродів	814	535	—	—	—	з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева	635	1037	800	—	—	
Перший поїзд їде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-до марта до 3-го версеня що вітїрка і п'ятницї.												
Перший поїзд їде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понедїлок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброди тільки від 1. липня до 31. версеня що понедїлка і четверга; третій поїзд не їде в понедїлок.												
з Гадікфальви					до Гадікфальви							
до Радівців	610	1003	228	612	805	з Радівців	542	855	115	550	747	
з Гатни					до Гатни							
до Качики, Гурагумори, Вами і Кімполонгу	1010	201	—	—	—	з Кімполонгу, Вами, Гурагумори, Качики	1258	625	—	—	—	
з Іцкан					до Іцкан							
до Сучави	327	630	1009	216	718	з Сучави	442	842	130	630	837	
з Вами					до Вами							
до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250	з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
Поїзди їдуть від часу до часу. Розвідати можна на стациях Вами, Драгоша і обох Молдавицях.												
Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на стациях Вами, Драгоші і обох Молдавицях.												
з Карапчева					до Карапчева							
до Чудина н. С.	854	1007	615	—	—	з Чудина н. С.	555	555	—	—	—	
Перший поїзд їде що понедїлка, другий з винятком понедїлка, нічий кожної днини.												
Перший поїзд їде що понедїлка, другий з винятком понедїлка.												

□ поїзди поспїшні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час средно европейский їде о 46 минут пізнійше від черновецкого часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мин. рано і зазначає ся підчеркнєнем минут.

